

выше, кѣту го подновяватъ всякъ годинѣ притурваѣще отгорѣ му лозове прѣчки. *Пк. 34.* „Ама и той е такавзи хайрѣжизнѣ, какавто си и ты, притури той на сына си. *Л. Д. 1870 р. 168.* Пандуринѣ-тѣ намѣри за въ редѣ да се поклони доста низко и да притури нѣколко думи отъ себе си. *Тб. 99.*

Прѣтча *с. ж.* **Прѣтчица** *ум.* анекдотъ: Заедно съ измираніе-то полегка—легка на наши-ты старцы и стары бабы умирать за всякога много множество умны творенія народны, като: рѣчи, пословицы приказки, притчицы, и гатанки. *Л. Д. 1869 р. 229.*

Прѣтъкмѣ *м. св.* **Прѣтъкмѣвамъ** *м. дл.* приготвлю,—аю: Всичко това прѣтъмки ли ся, годеница-та свѣква на помощ нѣкои отъ дружкы-тѣ си—Разбѣра ся, че и тѣ на драго сърдце дохождатъ—да ся научатъ опытно какъ и съ каквы дарове ся прѣтъкмѣва годеница. *Ч. 70.* **Прѣтъкмѣване** *с. с.* *свадебный обрядъ въ домѣ родителей передъ свѣчаньемъ:* А кумъ, стары-сватъ и старосватица съдружвѣтъ жениха и увождѣтъ го въ другъ стаѣ, коя ѣ кѣщный прустъ, дѣ ѣ приуготовенъ столъ посланъ и отгорѣ му ѣ положено гърне вино и хлѣбъ, и дѣ дѣвичени родители чѣкѣтъ съ по-ближны си роднины и домашны, да *прѣтъкмѣтъ младоженцы.* *Пк. 118.* Така кѣту уведѣтъ младаѣ булкѣ въ неѣ стаѣ, дѣ ѣ приготвенъ столъ за *прѣтъкмѣване* и дѣ младоженецъ стои правъ прѣдъ стола, дѣверъ нарѣжда младаѣ булкѣ отъ лѣваѣ странѣ младоженца — — Така кѣту ся нарѣдѣтъ, отецъ и мати дѣвичина благославѣтъ младоженцы и подавѣтъ имъ да сръбнѣтъ по малко вино и да кусѣтъ хлѣбъ. Послѣ ги цѣлувѣтъ въ лице, а тии имъ цѣлувѣтъ ръцы. Дѣверъ, младоженецъ и булка ся държѣтъ чрѣзъ една кърпѣ, коя ѣ отъ момины дарове. Това ѣ *прѣтъкмѣване отъ странѣ на дѣвичины родители.* *Пк. 119.*

Прѣтъженъ *пр.* тяжкій: „Янѣкле моя доащерю! Прѣтажна ли е теvница?“ „Прѣтажнае, майчю, прѣтажна,—Нащѣе ящѣ прѣтажна!“ *Ч. 321.*

Приука *с. ж.* привычка: Тая приука да не пѣѣтъ дѣца вино. *Л. Д. 1872 р. 136.*

Приучѣ *м. св.* **Приучѣвамъ** **Приучвамъ** *м. дл.* приучу,—аю; научу,—аю: „Дивойко мила хѣбава! Азъ ке те тебе приуча: Море оучини се дивойко, здрава болна“. *В. 289.* Утѣ Бога нашла Камяна дѣвойка, Що си приучи Дунавска краля. (*Que tu as instruit le roi danubien*), Да сѣбере ду негува силна ойскѣ, Да си ценѣкъ устори сосѣ Читайска краля. *Вв. 8.*—са, приучусь,—аюсь: Въ близкото урманче дохаждали по нѣкогаѣ дивѣ свинѣ, та можи нѣкои да са сѣ е приучила. *Зк. 142.*